

СНЕЖАНА НИКОЛИЋ

И ОНДА ВЕТАР СТАНЕ

(О кривом тумачењу јесени)

Казаће ти север и оболело грање у (о)биљу самоће док
ми под ћебадима ишчезавају облаци из промрзлих
руку и љавих сумрачја – тијерасе више нису нежне
и оно што осјаје једва да је лејоша која помера
лаице у речи. Ту, где су и прозори јалови
кроз мокру траву мелаи проишјају дечји смех али
у мрежицама само је сан мрежица и сирачно ћушање оца
поком ловидбе. Кад се наврци небо и ветар разбије
последњу вазу смисла, ојей ћу чекаи. на сиолу
иуци се хлеб као Офелијина молива и свако проводи своју обредну
чахуру јуира, док једно не одложи кашуку и иуси
громку смри да окрилаи низ бреџ

интерпретација СЕБЕРА
(писање Адама)

Образ уз образ јесени –
речи којима ће преводим из ницијавила
у сиромашне ре(и)ке индиго шкољки.
И онда ветар стане. На ситарим суцилима вијоре жеље,
поледице за анђеле (кад руке дарујеш кристалима).
А на ситоловима зњечено воће
као Очево лице које ираје и служи чај
за дрмове и дрмове ојалих звезда.
У иусиом вршу умарају се дневни колажи,
класје раздваја игру срца и теку разговори
о оружју бацијована, о глади, о гробену на којем
сваке вечери разлисјава тело,
клиновима и белим криновима,
иражећи месцо на којем је
некада
негде
био Помен

ХРАМ ЗА ОФЕЛИЈУ

Лутиро је равна њлоча. само.
покушавац извући своју њојлу крв и
најравнији мала огледала за преписану њуји
у њиховим очима. није се њу небо одржало.
онда си изацла Офелија и чврстио си држала њрубe
из којих њи је њицијало срце. и викала си рана рана,
њосијајала си мехуровима жељама и умирала на
дечјим главама. у ноћи с каквом се не мириц
неко вуче њвоје душеке
неко сијава умесити шебе

ПЛЕСАН

уморио се зребен. уморило се време.
олисћавам у ујаљено срце над умореном шумом и
сањам. сазрева ли мој Отац из прешања или тихо квари
као светлост у неопраним кућиницима. то када излази,
то је илузија предела који осћају нешакнути. само се речи крећу
и од глади до глади повремено се простира лепоћа.
треба поново притица, треба пронаћи притице у своду очаја
и дисању

неко ће можда склонити плесни и повести наше душе у шетњу

ОПАДАЊЕ

У нама сенке шуме неудомљене као иесме
иужних жена о иоионулом грању и иредаиору
из морских шкољки иродухује со, у даљини
се не смирују шуме снови, (не)угацених лица соба
и ирибора за умивање где си све давао себе, којим
бродовима, неиомирен и нем чисииц дан као јабуку
и умривљујеш
меланхолија не зна ницииа о иеби ни о ивоме Оцу, он иада
с кишом, иада с јагањцима, а воћњаци уиихну.
горко ми је надјачаваии ираве, шаиућем: наца срца су иу
наца срца могу расии, из клобука иреиуних мрежа
издахњују нас уморне као заборав речи за небо
кад ии се иросие ио рукама и не знаци шииа ћеш с њим